

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cautela Confessarii Pro Foro Sacramentali Occasione
Decretorum S. M. Alex. VII. Innoc. XI. Et Alexandri VIII. ...**

Matthaeucci, Augustín

Francofurti Ad Moenum, 1711

§. XVI. Vitia religioni per defectum opposita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40684

superstitiosos Inquisitoribus, vel Ordinaris consignet, vel tradi curet: nisi formulas precationum superstitiosarum, Imagines Astronomicas, ac magicas, annulos, & cetera superstitionis instrumenta, flammis tradat, & occasiones removeat; nisi complices S. Offic. denunciaret; nisi à se seductos de falsitate instruat, & se retractet. Nec prius, nisi vera, & summa signa doloris poenitentiae, & propositi videat; & nisi prius exigat juramentum de similia amplius non committendo. Quod exigendum videtur, maxime ab allueticis, & artis superstitiosae cum explicito pacto professoribus.

114. Petitur. *Poenitens dubitat, an cum artem superstitiosam exercuit, habuerit errorem in intellectu contra fidem, poterit ne à Confessario absolvi?*

Resp. Negativè. Nam tunc Confessarius, etiam est de sua jurisdictione dubius, cum dubio autem operari non licet, & maxime in casu, in quo agitur de validitate Sacramenti, in quo semper probabiliora & tutiora sunt tenenda, ex dicendis lib. 2. cap. 1.

§. XVI.

Vitia Religioni per defectum opposita.

Per defectum (quia in cultu deficit) Religioni opponitur irreligiositas, Quae sub se habet tentationem Dei, sacrilegium, blasphemiam, simoniam, perjurium, & voti fractionem. De blasphemia aliqua diximus sup. cap. 3. num. 9. Et lib. 2. cap. 1. num. 13. De simonia ibid. cap. 26. De perjurio ibid. cap. 17. nu. 5. De

voto lib. 3. cap. 4. Ideò in presenti de sacrilegio dumtaxat, & tentatione Dei agendum est.

115. Quæritur. *De quo dici potest, quòd Deum tentet?*

Resp. De eo, qui, ut experiatur, an Deus aliquid possit, vel velit, quidquam facit, cum non deberet: hoc est, cum deberet prudenter judicare, quòd Deus non deberet ipsi illa via illud ostendere. Deus tentatur dictis, cum ab eo petitur, ut faciat aliquid, merè ad videndum, an possit, vel velit facere; ita tentat Deum, qui ab eo petit miracula sine necessitate. Tentatur factis, cum sit opus, ut ipse faciat aliquid via extraordinaria, cum posset via ordinaria fieri. Ita Deum tentat infirmus, qui neglectis medico, & remediis ordinariis ad salutem procurandam, à Deo ipsam miraculosè expectat. Eum tentat, qui impetitus à grassatoribus, fuga, dum potest, non sibi consultit, ut divino auxilio liberetur. Tentat ipsum Concionator, qui concione memoria non data, ad concionandam procedit, confidens, quòd Deus, vel os ad loquendum movebit, vel scientiam infundet.

116. Dices. Praefati non habent expressam intentionem tenendi Deum, ergo Deum non tentant.

Resp. Negando consequentiam. Deus tentari potest expressè, & interpretativè: tentatur expressè, cum quis dicit, vel aliquid facit cum expressa intentione, ut videat, quid Deus possit, vel velit. Tentatur interpretativè, dum etiam sine ea expressa intentione aliquid agitur, vel dicitur, ad nil aliud utile, praebensque fundamentum ad rationabiliter praesumen-

(S) 2

men-

mendum, & interpretandum se illud præstitisse ad experimentum sumendum de divinis perfectionibus.

117. Nota, quod Deum non tentat, qui ab ipso orationibus petit, ut per bona media ostendat sibi suam voluntatem, ut eam impleat.

Item, quod si necessitas, vel rationalis causa subesset, tunc non tentaret Deum, qui auxilium aliquod extraordinarium ab eo postularet, aut expectaret, juxta illud 2. Paralip. 20. *Cum ignoramus, quid agere debeat, hoc solum habemus residui, ut oculos nostros ad te dirigamus.* Hinc dixit August. lib. 10. *confess. cap. 35. In ipsa religione Deus tentatur, cum signa & prodigia flagrantur, non ad aliquam salutem, sed ad solam experientiam desiderata.* Propterea viri sancti, qui suis precibus obtinuerunt à Deo miracula, Deum non tentarunt, quia ex aliqua necessitate, vel pia utilitate, aut speciali Dei motione movebantur ad petendos tales effectus.

118. Quæritur, *An tentatio Dei sit ex suo genere mortale?*

Resp. Affirmativè. Nam, cum ea non potest servari charitas cum Deo, cui ex charitate debemus reverentia bonum, per tentationem autem summam ipsi irrogamus irreverentiam. In humanis nullus sine irreverentia, & contemptu Principis quærit absque irrationabili causa, quid ipse velit, sciat, & possit; ita in fortioribus terminis in proposito Deum tentans ipsi irreverentiam irrogat, vel, quia dubitans de ipsius potentia, vult scire, quid possit; vel, quia volens ejus secreta noscere, vult experiri, quid velit;

vel, quia vult ipsum necessitare, & ad miracula cogere.

119. At petitur, *An à mortali excusare possit parvas materia?*

Resp. Negativè. Quia tentatio Dei, nec formalis, nec interpretativa admittit parvitatem materia; in irreverentia enim facta Divina Majestati immediatè hæc non datur, per dicta supr. num. 11. Quamobrem tentatio Dei semper est mortale; & solum esse potest veniale ex defectu perfectæ deliberationis. De hac re videndus D. Thomas 2. 2. q. 87.

§. XVII.

Sacrilegium.

120. Quæritur, *Quid sit sacrilegium.*

Resp. Est *violatio rei sacre in eo, in quo est sacra, seu cultui divino, & Deo dedicata.* Rebus sacris, Deoque dictis reverentia debetur, ergo qui eas irreverenter tractat, sacrilegium committit.

121. Quæritur *Petrus furatus est in Ecclesia; Item Clericum percussit; Item Sacramentum in mortali suscepit; petitur, an in confessione satisfaciatur, dum se accusat, se commississe sacrilegium, vel debeat speciem explicare.*

Resp. Species est explicanda. Triplex enim sacrilegi species distinguitur. Prima, quæ fit injuria personæ sacre; ubi in Clericum, vel Religiosum violenta manus injicitur, percutiendo, & rapiendo: Si eorundem Immunitas per Judicem laicum violetur, trahendo ipsos ad suum forum; Si contra votum perio-